

เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

เรื่องของกิเลส

นี่เป็นกาลเข้าพรรษาซึ่งเป็นเวลาว่างในกิจการหรือเครื่องกังวลใด ๆ เกี่ยวกับการไปทางโน้นทางนี้ มีอยู่กับที่และประกอบความพากเพียรโดยถ่ายเดียว เพราะฉะนั้นขอให้ทุกท่านจงตั้งใจตั้งหน้าตั้งตาประกอบความพากเพียรของตนอย่าให้ด้อย หลักพุทธศาสนาทรงเน้นหนักลงทางด้านจิตตภาวนานี้เป็นอย่างมาก เราอยากจะพูดว่า ๙๕% เวลาท่านสั่งสอนภิกษุทั้งหลายนี้มีแต่เรื่องจิตตภาวนาล้วน ๆ แม้ที่สุดพระที่สนทนากันก็เหมือนกัน ไม่ปรากฏว่ามีเรื่องมีราวเรื่องกิเลสตัณหาประเภทต่าง ๆ เข้าไปเกี่ยวข้องยุ่งกวนในการพูดการสนทนาเลย

พูดออกมาได้มีแต่เรื่องจิตตภาวนาทั้งนั้น แล้วก็พูดเรื่องมรรคเรื่องผล เรื่องสถานที่ที่เป็นที่บำเพ็ญในที่ต่าง ๆ พูดเรื่องประกอบความเพียรในสถานที่นั้นที่นี้เป็นความสะดวกสบาย ไม่ได้มายุ่งเหยิงวุ่นวายกับการบ้านการเรือน การซื้อการขายการได้การเสียนี้เลย อันนี้เป็นเรื่องของโลกเป็นเรื่องของวัฏจักรเป็นเรื่องของวัฏวนเขาหากหมุนหากเวียนของเขาอยู่อย่างนั้น ที่ใดมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ก็คือใจนั้นแล โลกก็มีสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องอยู่ ไม่มีอะไรเป็นที่อยู่ที่อยู่กับกิเลส อยู่กับเรื่องทีกล่าวนี้

เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงไม่สงบในเรื่องราวต่าง ๆ เพราะกิเลสไม่เคยทำความสงบแก่ผู้ใดและไม่เคยทำให้ผู้ใดสงบได้แม้เพียงหนึ่ง นอกจากก่อเรื่องก่อราวอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น ด้วยเหตุนี้หัวใจแต่ละดวง ๆ จึงเป็นเหมือนฟืนเหมือนไฟเผาไหม้อยู่ตลอดเวลา นอกจากเหลือทนเท่านั้นจึงจะมาระบายออก ส่วนที่สุขอยู่ภายในจิตใจนั้นเป็นไปได้ทุกดวง เว้นจิตของพระพุทธรเจ้าพระอรหันต์ท่านที่สิ้นกิเลสแล้วเท่านั้นจึงไม่มีสิ่งเหล่านี้เข้าไปยุ่งกวน นอกนั้นแล้วมีแต่สิ่งเหล่านี้ยุ่งกวนตลอดเวลา โลกจึงหาความสงบเย็นใจไม่ได้ ใครจะไปอยู่ในสถานที่ใด ว่าที่นั่นดีที่นี้เจริญ มันก็เจริญด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น ไม่ได้เจริญด้วยความสงบเย็นใจ เจริญด้วยการวิ่งเต้น ขวนขวายติดดินต่าง ๆ ด้วยอำนาจของสิ่งเหล่านี้มันผลักดันอยู่ตลอดเวลา ให้อยู่ด้วยความสงบเย็นใจไม่ได้

นี่เรามาบวชในพระพุทธศาสนา อย่างนำเรื่องนี้มาครุ่นมาคิดให้เสียเวล่ำเวลาของการบำเพ็ญ เพราะสิ่งเหล่านี้เคยฝังอยู่ในหัวใจ หมุนหัวใจให้เป็นเหมือนฟุตบอลอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว ควรจะอิมพอควรจะเข็ดจะหลาบกับความหมุนของธรรมชาตินี้ ที่ทำจิตใจให้เดือดร้อนวุ่นวายเพราะมันบีบบังคับ มันผลักดันให้คิดให้ปรุงนั้นแล เพียงเรานั่งสงบสักครู่หนึ่งเราก็จะทราบ

ว่า ธรรมชาตินี้ผลักดันออกมาอย่างไรบ้าง อันดับแรกก็คือสังขารความคิดความปรุง มีธรรมชาตินี้แล ท่านว่า อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ตัวหนุนให้คิดให้ปรุงตลอดเวลา เพราะหาผลประโยชน์แก่ตัวเอง

เราบวชมาในพุทธศาสนาและตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ โดยเป็นพระกรรมฐานด้วยแล้ว ยังจะติดจะพันจะคั่นกับสิ่งเหล่านี้ยังไม่สมควรอย่างยิ่ง จงพากันเร่งความพากความเพียร ตัดสิ่งเหล่านี้ออกให้หมด ในวันเวลาหนึ่ง ๆ อย่าให้สิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวข้อง ให้มีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม คิดปรุงเรื่องใดให้เป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรม อย่าให้มีสิ่งเหล่านี้เข้ามาทวนใจจะหาความสงบเย็นใจไม่ได้

วันหนึ่ง ๆ ไม่มีธุระหน้าที่อะไร มีแต่การประกอบความพากเพียรอย่างเดียว ทำไมจิตใจจึงจะหาความสงบไม่ได้ หาความแยกกายไม่ได้มีอย่างเหวอ ถ้าธรรมเข้าตรงไหนแล้วความสงบร่มเย็นจะมีในตรงนั้น ขณะเดียวกันถ้ากิเลสไปตรงไหนแล้ว ความวุ่นวายส่ายสั่น ความทุกข์ ความทรมานจะเป็นทางเดินของมันอย่างโล่งไปหมดเลย เวลานี้เรามักจะเปิดทางให้กิเลสเหล่านี้เดินอย่างสะดวกสบายตลอดเวลาหากการหักห้ามไม่ได้

นี่ก็ไม่ได้ประชุมมานานตั้งแต่วันเข้าพรรษา ปกติก็อยู่ตามเรื่องธาตุเรื่องขันธ กิจการงานเราก็มากวันหนึ่ง ๆ หมู่เพื่อนก็มีเทปควรจะเปิดฟัง ฟังธรรมในเทปประกอบความเพียรไปในนั้นก็ยังได้ สมัยก่อนไม่มีเทป แม้สมัยพระพุทธเจ้าก็ไม่มี มาสมัยนี้มีเทปการเปิดฟังก็สะดวกควรประกอบความเพียรด้วยการฟังเทป และให้สังเกตด้วยดีการฝึกทรมานตนเอง เรื่องอาหารปัจจัยต่าง ๆ ปัจจัยแปลว่าเครื่องอาศัย ดินฟ้าอากาศสถานที่นี้ก็พออยู่พอเป็นพอไป อาหารการบริโภคการขบฉันให้เป็นเรื่องของเจ้าของเป็นผู้สังเกตปฏิบัติต่อตัวเองโดยเฉพาะคนอื่นเข้าไปเกี่ยวข้องไม่ถูก เป็นเรื่องของตัวเองที่จะสังเกต ในการประกอบความเพียรมันเกี่ยวกับธาตุขันธ คือธาตุขันธทับ ธาตุขันธมีกำลังมักจะหนุนตัวราคะตัณหาออกมาเสมอ

ไม่เอาจริงเอาจ้งไม่ได้นะกิเลส อย่าชินกับกิเลสเป็นอันขาด เรื่องกิเลสนี้คือวัฏวน ถ้าจะเทียบแล้วก็เหมือนกระทะทอดสัตว์โลกให้หมุนอยู่ในวงนี้ ได้รับความทุกข์ความทรมานอยู่ตลอดเวลา เราไม่เห็นสิ่งที่เลิศเลอกว่านี้ เราก็เห็นกระทะกับน้ำร้อนนั้นว่าเป็นของเพลิงของเพลิงไปเสีย โดยมีเหยื่อล่อสักชนิดหนึ่ง ๆ พอให้ตกหลุมพรางของกิเลส แล้วก็ติดกันไปติดกันไปวันหนึ่ง ๆ

ตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งวันตายไม่มีสาระอะไรติดเนื้อติดตัวเลยนั้นมีมากมนุษย์เรา เราเป็นคนประเภทไหนเป็นพระประเภทใด ขอให้นำมาทดสอบตัวเอง วันหนึ่ง ๆ มีดีแจ่ง ๆ ผ่านไป ๆ คุณธรรมคือความสงบร่มเย็นและความแยกกายทางด้านปัญญา ได้เกิดขึ้นอย่างไรกับเรา

หรือไม่ ควรคิดให้มาก อย่าเคยชินกับกิเลส เคยผูกพันหัวใจเรามากต่อมากนานแสนนาน และคอยทรمانเราให้ได้รับความทุกข์มามากแล้ว เวลานี้เป็นเวลาที่จะตัดสิ่งเหล่านี้ด้วยอรรถ ด้วยธรรม อย่าเสียดาย

ความอยากนี้เต็มอยู่ภายในจิตใจ อยากดูอยากรู้อยากเห็นอยากฟังอยากคิดอยากอ่าน มีแต่ความอยากอันเป็นเรื่องของกิเลสตกแต่งให้ทั้งนั้น แล้วเราก็เคยกับสิ่งเหล่านี้มาแล้วเป็น อย่างไรบ้าง ได้รับความสงบร่มเย็นอย่างไรหรือไม่ ร้อยทั้งร้อยมีแต่ฟันแต่ไฟเราก็ทราบอยู่แล้ว ความทุกข์ความฝืนความติดความตันทางความพากเพียรเป็นเรื่องธรรม เป็นทางเดินของธรรม เพื่อจะระงับดับสิ่งเหล่านี้ลงไป เราควรจะเข้มแข็งในความเพียรเหล่านี้ให้มาก

อย่าเสียดายอะไร ตาเคยดูมาแล้วตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งปานนี้ หูจุมุกลิ้นกายนี้เคยสัมผัสสัมพันธ์อยู่ตลอดเวลา เรียกว่าเราอยู่ด้วยความสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งภายนอกตลอดเวลา ผลประโยชน์ได้อะไร ก็มีแต่ผลประโยชน์ของกิเลสทั้งนั้นเราไม่เห็นได้อะไร ถ้าไม่ใช้ความระมัดระวังความกำจัดปิดเป่ามันออกไปจากจิตเสียเท่านั้นจะไม่เกิดผลเกิดประโยชน์อะไร นี่มาอยู่ที่นี่นานประกอบความพากเพียรได้เรื่องได้ราวอะไรบ้าง

มีแต่มีดกับแจ้ง ๆ เท่านั้นแหละโลกอันนี้ เราอย่าเข้าใจว่ายืดยาวนานหรือว่าสั้น มันมีมีดกับแจ้งนี้ตลอดมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้ว มีดแจ้ง ๆ วันคืนปีเดือนก็ตั้งชื่อตั้งนามไปตามความมีดความแจ้งนี้เท่านั้น แต่เราก็ตื่นวันปีเดือน ไม่ตื่นเนื้อตื่นตัวในการที่จะสร้างคุณงามความดี จึงเป็นการลำบากในการตะเกียกตะกายที่จะให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง

ถ้านักบวชเราปฏิบัติตนไปไม่ได้แล้ว ไม่มีใครจะไปได้อย่างง่ายดาย เพราะนักบวชนี้โอกาสอำนวยทุกอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างโลกเขายอมรับหมด ยังถือเป็นสรวงเป็นที่พึ่งที่ยึดที่เกาะ อีกด้วย ถ้าใครมีความเพียรมากมีความเด็ดเดี่ยวอาจหาญทางหลักธรรมหลักวินัยเท่าไร ก็ยังเป็นที่ยึดเกาะของประชาชน ถ้าเราปฏิบัติต่อธรรมเหล่านี้ไม่ได้แล้ว มันก็หมดหนทางที่จะก้าวออกจากกองทุกข์ทั้งหลายได้

เพราะมาบวชนี้ เรียกว่ามาเวียนแล้วในกิจการงานทางโลกทุกด้านทุกทาง มีแต่การบำเพ็ญสมณธรรมอย่างเดียวเท่านั้น หากไม่ตั้งใจจริง ๆ แล้วก็จะจมอยู่ที่นี่ตลอดไป ฟังว่าตลอดไป.....มีกาลยืดยาวนานเท่าไร เป็นอนันตกาลหากกำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ที่กิเลสจะอึดพอในการจุตลากลัสต์ทั้งหลายให้จมอยู่ในวัฏฏะนี้ไม่มีทาง ฟังแต่ว่าตันทา ๆ หิวโหยตลอดเวลา ความอึดพอของกิเลสไม่เคยมี นอกจากความอึดพอในธรรมเท่านั้นมี เมื่อพอแล้วมี เหมือนน้ำเต็มแก้ว เมื่อเต็มแล้วเอาน้ำที่ไหลมาเทาก็ไม่ค้าง ธรรมเมื่อพอในหัวใจแล้วก็เป็นอย่างนั้น แต่กิเลสไม่เคยพอในหัวใจ มีเท่าไรยิ่งตียิ่งดันยิ่งกระวนกระวาย ยิ่งกระเสือกกระสน ยิ่งหิวยิ่งโหย

ไปไม่หยุดไม่ยั้งก็คือเรื่องของกิเลส ท่านจึงเรียกตัณหาว่า นตฺถิ ตณฺหาสมานฺที แม่น้ำเสมอด้วยตัณหาไม่มี แม่น้ำก็หมายถึงแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง ให้เสมอด้วยตัณหาไม่มี

เรื่องการเป็นห่วงหุ้มเพื่อนนี้ผมเป็นห่วงมากเข้าทุกที ๆ นะ เพราะโลกนี้มันหมุนเป็นกงจักรเลยเดี๋ยวนี. ไม่ใช่ธรรมดา มีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้กันอยู่ทุกแห่งทุกหน เขาว่าโลกเจริญ ๆ ถ้าว่าโลกกิเลสหนักก็ให้ว่ามันเจริญจริง ๆ และนับวันจะเจริญขึ้นไปเรื่อย ๆ แผลเผาไปเรื่อย ๆ ที่คำว่าโลกเจริญนั้นเป็นความมุ่งหมายในทางที่ดีต่างหากนี่นะว่าโลกเจริญ ๆ มันเจริญอะไรถ้าไม่ใช่หลับตาตุ๊กกัน ๆ ปิดหูฟังกันอย่างนั้นจึงตื่นเดาออกมาได้ว่าโลกมันเจริญ มันร้อนเป็นไฟเป็นไฟไปหมดเพราะอำนาจของกิเลสตัณหา ไม่มีใครที่จะหันหน้าเข้าสู่ธรรมสู่ธรรมเลย นี่ชี้ที่วิทกวิจารณ์มากนะ หันหน้าไปตามกิเลสทั้งนั้น กิเลสตีตลาดแหลกหมด ๆ โอ๊ย พูดแล้วสลดสังเวชนะ ก็มันเห็นอยู่จริง ๆ รู้อยู่จริง ๆ นี่จะให้ว่ายังไง พระพุทธเจ้าทำอะไรมาสอนโลกไม่นำสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นแล้วเอาอะไรมาสอนโลก ก็นำสิ่งที่รู้ที่เห็นมาสอนโลกคือความจริง นี่เวลามันรู้มันเห็นมันเป็นอยู่ให้เห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจ ๆ นี่แล้วจะให้ว่ายังไง จะไม่ให้พูดเหวอ

ไฟไหม้เผาไหม้อยู่เพราะอะไรเป็นต้นเหตุ มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้น ๆ เลยนะ มันไม่ใช่เรื่องอะไร มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นประเภทต่าง ๆ มันแสดงออกมา ไม่ทราบว่าจะลวดก็ลายหมุนตัวในหัวใจของสัตว์โลก สัตว์โลกก็เหมือนควายตัวหนึ่ง ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยว่ากิเลสเป็นภัยนะ เพราะฉะนั้นมันถึงได้สนุกขี้ขยาเอาสัตว์โลกให้แหลกแตกกระจายไปทั่วทิศดินแดนเวลานี้มันไม่รู้กันนี้จะทำยังไง

จิตใจของเราเนี่ยเวลาไม่รู้มันก็ไม่รู้จริง ๆ ถ้ารู้แล้วมันจะยอมให้เขามาตีหัวอยู่เหวอ รู้ว่าเขาตีหัวรู้ว่าเขาเป็นภัยต่อเราแล้ว มันก็ต้องสู้กันสุดเหวี่ยง อันนี้ถ้ารู้ว่ากิเลสเป็นภัยแล้วมันก็ซัดกันสุดเหวี่ยง แต่เนี่ยมันไม่รู้ เหมือนควายตัวหนึ่งอย่างว่านั่นแหละ จะให้ทำยังไง คนเราเียงต่อกิเลสเป็นอย่างนั้นแล ไม่ผิดกันอะไรกับควายตัวหนึ่ง มันกล่อมได้ขนาดนั้นละ ไม่มีใครถือว่ากิเลสเป็นภัยในโลกอันนี้เลย เราพูดหมดโลกเอาโลกมนุษย์นี่ เพราะรู้ภาษาบ้างพอจะรู้ว่ากิเลสเป็นภัย แต่เนี่ยมันไม่รู้เลยจะทำยังไง

ทั้ง ๆ ที่มนุษย์รู้ภาษาแต่ไม่รู้ว่าเป็นภัย กิเลสคืออะไร สิ่งที่เป็นภัยต่อหัวใจให้ตีตีให้ตื่นอยู่เวลานี้ อะไรพาให้หมุนอยู่ภายในนั้นคืออะไร เนี่ยมันไม่เห็นมันไม่รู้ มีแต่บั้นตายไปตามที่มันลากมันเข็นไปนั้นซิ นี่ชี้ที่มันนำทุเรศเอามาก ๆ นะ เราอย่าไปดูนะดูว่าคนมีคณคนชั้นนั้นชั้นนี้ ว่ามีความสุขความเจริญมียศถาบรรดาศักดิ์ มันตื่นลมปากกันเฉย ๆ หลักธรรมชาติไม่ได้เป็นไปตามนั้นนะ ไหนก็ไหนเถอะว่างั้นถ้าลงกิเลสนี้ได้บิบบอยู่ในหัวใจแล้วจะเอาความสุขมาจากไหน

เศรษฐกิจก็ขึ้นอยู่กับความทุกข์ คนทุกข์คนจนก็ขึ้นอยู่กับความทุกข์ความทรมาณใจ ชาติ
ชั้นวรรณะใดก็ขึ้น ต่างคนต่างขึ้น เพราะถูกกิเลสบีบบังคับอยู่ด้วยกันหมด ใครจะเป็นคนพิเศษ
มาจากไหนในโลกอันนี้ไม่มี ถ้าไม่ฟาดกิเลสอย่างน้อยให้สงบตัวลงไป และให้รู้ว่ามันเป็นภัย
บ้างพอประมาณนี้ก็พอหลบหลีกปลีกตัวกันได้ แล้วฟาดให้มันม้วนเสื่อลงไปเสียหายหมดแล้วสนุก
ดูถ้าว่าสนุกนะ แต่ท่านไม่สนุกนะซี เห็นความเป็นอยู่ของสัตว์มีแต่ปลงธรรมสังเวชเท่านั้นละ
เห็นอยู่รู้อยู่แต่แก้ไม่ได้มันเป็นกรรมของสัตว์ ๆ นี่ซีที่สลดสังเวช

คำว่าดูก็คือว่าไม่มีอะไรปิด จึงว่าสนุกดู ปิดท่านได้ยังไงท่านเปิดหมดแล้ว ทุกสิ่งทุก
อย่างเปิดหมดเรื่องของกิเลสทำลายสัตว์โลก ทำลายมากน้อยกว้างแคบขนาดไหน สามไตร
โลกธาตุนี้มีแต่กิเลสขี้ขายอยู่ตลอดเวลาทุกประเภทของสัตว์ แล้วที่เสวยกรรมอยู่ที่เสวยกันอยู่
อย่างนั้นละ กรรมหนักกรรมเบากรรมหนักโทสมหนักทุกข์ก็เสวยกันอยู่อย่างนั้น ก็เพราะ
อำนาจของกิเลสนี่เองเป็นผู้พาให้เป็น ไม่ใช่อะไรพาให้เป็น

สิ่งที่เป็นผลไปแล้วมันก็เป็นผล สิ่งที่กำลังสร้างอยู่ที่มันผลัดกันที่มันบีบบังคับให้สร้าง
อยู่นี้ก็มีอยู่นี้ อยากอันนั้นอยากอันนี้ นั่นละเราไม่รู้ว่าความอยากนั้นมันคืออะไร มันคือตัวเป็น
ภัยหรือไม่ไม่ได้คิดได้อ่านซี อยากอะไรอยากดูก็ดู อยากฟังก็ฟัง อยากทำอะไรก็ทำ มีแต่ความ
อยาก ๆ ไม่เห็นพิษของความอยากนี้มันมาจากอะไร อะไรหนุนมันให้อยาก นี่ฉากหลังมันมีอยู่
อย่างนั้น เมื่อรู้แล้วเห็นทั้งฉากหน้าฉากหลังจะว่ายังไง ตัวไหนเป็นตัวหนุนตัวไหนไม่หนุน

เมื่อกิเลสสิ้นซากลงไปแล้วเอาไหนมาหนุน เอาอะไรมาอยากมันไม่มีนี่ ไม่มีอะไรจะ
อยากแล้วก็ไม่มีอะไรกังวลใจ ว่างหมดแดนโลกธาตุนี้ ว่ามีหรือไม่มีก็ตามมันว่างไปหมดจะว่ายัง
ไง ก็มีกิเลสเท่านั้นปิดบังหรือกีดขวางไว้ไม่ให้ว่าง ให้ติดดินอยู่นี้ แต่โลกไม่เห็นจะว่ายังไง นี่ซี
จึงได้อัจฉรย์พระพุทธเจ้าว่าอุบัติขึ้นมาได้ยังไง ๆ บรรดาสาวกทั้งหลายเรา ๆ ท่าน ๆ นี่ก็ยังไม่
ได้ยินได้ฟังอุบายวิธีการที่ท่านแนะนำสั่งสอนก็พอได้รู้เรื่องราวบ้าง นั่นไม่มีใครสอนเลยนี่

เราก็ทราบอยู่ว่าเป็นวิสัยของสัจธรรมของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นอย่างนั้น มันก็
อดอัจฉรย์ไม่ได้นะ โห มันสลับซับซ้อนเอาจริง ๆ ไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัวเลย ไม่ว่าประเภทใดของ
กิเลสจะไม่ให้สัตว์โลกรู้เลยแหละ เก่งขนาดนั้นแหละ คิดดูซิความโกรธตาดำตาแดง เราโกรธ
เขาโกรธได้ เขาโกรธเราโกรธไม่ได้ นั่นฟังซิ แต่เราโกรธเขาเอาตาดำตาแดงก็ได้ ฆ่าเขาก็ได้
แต่เขาฆ่าเราไม่ได้เป็นยังไงกิเลส มันก็รู้กันอยู่ความลำเอียงของกิเลส ความเห็นแก่ตัวของกิเลส
มันก็เห็นกันอยู่รู้กันอยู่ แต่มันไม่เห็นจะว่ายังไงจิต

การฆ่าเขาฆ่าได้แต่เขาฆ่าเราไม่ได้ การฉกการลักปล้นจี้ทุกประเภทที่จะควรได้มายังไง
ทำได้ทำเขาแต่เขาทำเราไม่ได้ เป็นยังไงเรื่องของกิเลสเห็นแก่ตัวมากไหม เห็นแก่ได้มากไหม

มันก็ไม่เห็นโทษของมันจะว่าไง ครั้นเห็นโทษแล้วมันก็มีเรามีท่าน มีของเขาของเราเป็นสัตเป็น ส่วนละซี แต่นี้มันไม่เห็นนั่นซีจะว่าไง ไม่งั้นจะว่ามันโง่หรือมนุษย์เรา เราพูดมานี้เขาก็จะว่าเรา เป็นบ้าอีกแหละ มันก็ยิ่งสองชั้นสามชั้น

เรื่องของกิเลสไม่ยอมใครง่าย ๆ นะ มันก็มีท่าต่อสู้ นี่หลวงตาองค์นี้พูดบ้าอะไรก็ไม่รู้ นั่นมันก็ไปอีก แล้วคนทั้งโลกมาว่าให้เราคนเดียวนี้ แล้วน้ำหนักรจะไปทางไหน ก็ไปทางกิเลส กิเลสก็ได้เปรียบอีก พูดไม่ได้เสียดีกิเลสจะสนุก นั่น ถ้าพูดกิเลสก็โจมตีเอา ๆ ถ้าไม่พูดเสีย กิเลสก็ได้เปรียบสนุกเพ่นพ่าน พูดเรื่องโทษของมันตรงไหน ๆ มันก็หาว่าเป็นบ้าไปเสียนี้จะว่า ยังไง เพราะมันมากต่อมากนี่รูมเอา ๆ นี่ซีที่น่าสลดสังเวช มองดูตาปริบ ๆ ละพูดง่าย ๆ นะ โห ทุกข์ อนิจจัง

ทางออกของวัฏจักรนี้คืออะไร ก็พิจารณาหมดเต็มภูมิเต็มกำลังความสามารถ ยิ่งแก้มาเท่าไรจนจะเป็นจะตายเท่าไรมันยิ่งหมุ่นหัวใจ มันเปิดออก ๆ มีแต่ความสลดสังเวช โอ ๆ แหละ ขึ้นอุทานในหัวใจ ทางออกจากวัฏจักรนี้คืออะไร กำแพงเรือนจำมี ออกจากกำแพงเรือน จำได้ยังไง มันก็สิ้นกรรมถึงออกได้ ไม่สิ้นกรรมออกไม่ได้ กำแพงของวัฏจักรนี้คืออะไร แล้ว ออกวิธีไหนกำแพงวัฏจักร

ความโลภ ความโกรธ ความหลง ลงไปหาวิชาอันเดียวนั้นละ นี่ละกำแพงของวัฏจักร คือกิเลสนั่นเองพูดง่าย ๆ มันครอบไว้หมดสามแดนโลกธาตุนี้ มันเป็นกำแพงครอบไว้หมด แล้ว เราจะทำลายกำแพงนี้ออกได้ยังไง เราจะเอาตัวเราเล็ดลอดออกไปได้ยังไง มองหาอะไร มันก็ไม่มีที่จะออกได้เพราะเป็นเรื่องของมันหมด ที่จะให้อยู่ ๆ ให้จมอยู่กับมัน ไม่มีอะไรที่จะ ออกนอกจากธรรมอย่างเดียวเท่านั้น นี่ซีนี้วเลย มีธรรมอย่างเดียวเท่านั้น

เอา จะทำบุญให้ทานแบบไหนเอา ไม่ว่าจะให้ทานมากทานน้อย นี่ละทางออก นี่ละ เครื่องทำลายกำแพงวัฏจักร ศิล ภาวนาคือคุณงามความดีทั้งหลายนี้มีเท่านั้น หมดแดน โลกธาตุนี้ไม่มีอะไรทำลายกำแพงของวัฏจักรนี้ได้ มีธรรมเท่านั้น เพราะฉะนั้นกิเลสกับธรรมจึง เป็นข้าศึกกัน กิเลสเป็นข้าศึกของธรรมอย่างยิ่ง มันไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัวนี้ เราจะสร้างคุณงามความดี มันจะสร้างอุปสรรคขึ้นมาทันที ๆ ดูเอาในหัวใจใครก็รู้นี้ มันไม่ให้สร้าง หนาเท่าไรมันยิ่งดี มัน มีหนาเท่าไรมันยิ่งไม่ให้ยินดีในศีลในธรรมเลย เห็นว่างมหายไปหมดเลย นั่นเห็นไหม เก่งไหม กิเลส

คนเสาะแสวงหาคุณงามความดี เข้าวัดเข้าวาจำศีลฟังธรรมเจริญเมตตาภาวนา กลายเป็นคนงมหายไปหมด เพราะกิเลสมันเฉียบขาดของมัน มันแหลมคมของมันพอแล้ว มันก็สนุก ดำหนิติเตียนหรือเหยียบย่ำทำลายธรรมว่างมหายได้สบายปากสบายคอของมัน เป็นอย่างนั้นนะ

เวลานี้กำลังเริ่มแล้ว ท่านทั้งหลายฟังหรือยังเป็นอย่างนั้นแหละเวลานี้

ทั้ง ๆ ที่เรื่องธรรมนี้แหละที่จะทำลายเอาให้มันม้วนเสื่อลงได้ คือธรรมนี้ มันก็หาว่างม ายเห็นไหม มันมาลบคมเสียแล้ว ลบคมของธรรม ลบเหลี่ยมของธรรมไปแล้ว ผู้บำเพ็ญธรรม นั้นซึ่งที่อ่อนแอท้อแท้ไปตามคำเขาตำหนิติเตียน จะไปวัดไปวาจะไปฟังธรรมจำศีลก็ลอบ ๆ มอง ๆ แอบ ๆ ซ่อน ๆ ไปละซี ออกไปแบบสง่าผ่าเผยไม่ได้ เพราะกิเลสมันหัวเราะเยาะเย้ย มันเป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ละ ไม่น่าทุเรศจะว่ายังไง มันสลดสังเวชจริง ๆ นี่

มันหนาแน่นขนาดนั้นละกิเลสของสัตว์โลก กำแพงของสัตว์โลกนี้หนา ต่างคนต่างสร้าง กำแพงขึ้นกีดกันตัวเองไม่ให้ออกได้ ให้เป็นบ้ำอยู่ในนั้นหมดเลย ต่างคนต่างสร้างเองนะ กำแพงวัฏจักร ไม่มีอะไรมาสร้าง กิเลสอยู่กับหัวใจของทุกคน ต่างคนก็ต่างสร้างกำแพงอันหนา แน่นขึ้นภายในตัวเอง หาทางออกไม่ได้ก็ตายกองกันอยู่ ๆ ในวัฏจักรนี้ที่ภพก็ชาติก็ภีก็กัลป์ ก็ ตายกองกันอยู่นี้ไม่มีทางออก

ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องพานำออกแล้วยังไงก็หมดทางตลอดเวลา จะให้กิเลสอิมพอนี้ไม่มีทาง อยู่ในวัฏจักรนี้อิมพอแล้วเต็มตัวแล้ว สัตว์โลกออกไปได้แล้วไม่มีทาง ไม่ได้เหมือนนัก โทษที่อยู่ในเรือนจำ ที่สิ้นกรรมของเขาแล้ว สิ้นกำหนดแล้วก็ออกได้ อันนี้ไม่มีคำว่าสิ้นกำหนด หมุนเรื่อยไปอย่างนั้นตลอดเลย นี่ซึ่งที่นำทุเรศเอามากนะ ต่างคนต่างสร้าง ๆ

เห็นศีลเห็นธรรมนี้เป็นของเหลว ๆ ไหล ๆ ไปแล้ว ของไม่มีสาระแก่นสาร เป็นเศษ เป็นเดนไปหมด กิเลสเป็นตัวจริงขึ้นมา เราจะเห็นได้อย่างชัด ๆ อะไร ๆ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลส แล้วจิตใจจะจดจ่อต่อเนื่องกันเป็นลำดับลำดา เอาจริงเอาจังทุกด้านทุกทางถ้าเป็นเรื่องของ กิเลสแล้ว เรื่องของธรรมนั้นไม่เอาไหน นี่ดูเอาในหัวใจของเราแต่ละคน ๆ ยิ่งกว้างขวางออกไปซึ่งคนไม่มีศาสนาเลยนั้นเป็นยังไง แม้แต่คนมีศาสนายังไม่เอาเรื่องกับศาสนา จะเป็น จะตายจริง ๆ แล้วมาหลบครอก ๆ มาไหว้พระ อรหิ์ สมุมาสมุพุทุโธ ก็ไม่จบแล้วหลบครอก ๆ ไปแล้ว ตื่นขึ้นมาก็วิ่งเป็นบ้าไปจนกระทั่งหลับ ๆ อรหิ์ สมุมาสมุพุทุโธ ไม่จบ ๆ เป็นยังไง

ถ้าหากว่าเป็นความจริงจริงจัง ๆ ต่ออรรถต่อธรรมแล้ว ทำไม อรหิ์ ยาวขนาดไหนจึงไม่ จบ มันจะจบไม่ได้หรือ มันสวดมนต์ก็ไม่จบนี้เวลานี้ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลส เอ้า หมุนกันทั้งวัน ทั้งคืนเอาเป็นเอาตายเชื่อว่า นี่โลกกำลังเป็นอย่างนั้นเวลานี้ แล้วมีใครมาพูดวอก ๆ อยู่คนเดียว นี่ เขาก็หาว่าบ้าอีกหาว่างมมายอีก เตียวหาว่าตำหนิโลกอีก เราไม่ได้ตำหนิโลกเราตำหนิเรื่อง ความเป็นจริงของกิเลสที่มันทำลายโลกต่างหาก โลกเดือดร้อนเพราะสิ่งเหล่านี้ เราตำหนิตรงนี้ เอง

โลกไม่ได้ชุ่มเย็นเพราะสิ่งเหล่านี้ละ..ความเดือดร้อน ใครก็ตามเข้ามาหามีแต่เรื่องกอง

ทุกซั้ทั้งนั้น ว่าข้ามีความสุขความสบายอย่างนั้นอย่างนี้ไม่เห็นมี รายไหนก็ดี มามีแต่เรื่องกอง
 ทุกซั้ ๆ กองทุกซั้มาจากไหนก็มาจากกิเลสอันนี้ ๆ จะไม่ให้พูดบ้างได้หรือ ก็เราเป็นคนแนะนำ
 สั่งสอนเพื่อเปลื้องทุกซั้ให้คนจะไม่พูดบ้างหรือ มันก็ต้องพูดละซิ โลกมันเป็นอย่างนั้น มัน
 เพียบด้วยกองทุกซั้ เวลานี้โลกเราว่ามันมีความสุขความเจริญที่ตรงไหน มันเพียบด้วยกอง
 ทุกซั้ ต่างคนต่างดีดต่างดีนอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร เรายังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่หรือ
 ว่าโลกมันตกนรกทั้งเป็น ในแดนมนุษย์เรานี้ก็ตกนรกแบบนี้ ลงไปเมืองฝ้ายจมนไปอีกหา
 ประมาณไม่ได้เลย นี่ซิมันน่าสลดสังเวชจริง ๆ

เรื่องของกิเลสมันจริงเอาเสียทุกสิ่งทุกอย่าง เวลานี้จริงมากนะ จริงเอาเป็นเอาตายเข้าว่า
 เลยถ้าเป็นเรื่องของกิเลส แต่เรื่องของธรรมนี้เหยะ ๆ แหยะ ๆ ทำบ้างไม่ทำบ้าง สุดท้ายก็ไม่
 ทำถ้าเรื่องของธรรม สิ่งที่จะหลุดจากเจ้าของออกจากแดนนรกหรือแดนวัฏจักรมันไม่สนใจเสีย
 มันไม่เห็นเป็นของสำคัญเสีย แต่สิ่งที่จะพาหมุนให้จมอยู่ในวัฏจักรนี้ตลอดไปนั้นมันถึงใจ มัน
 หมุนตัว ๆ เลยจะทำยังไงพิจารณาซิ

ย่นเข้ามาถึงหัวใจของผู้ปฏิบัติอีก ถ้ามันหมุนไปตามรูปตามเสียงตามกลิ่นตามรสเรื่อง
 กิเลสค้นหา มันก็เป็นบ้าไปอีกเหมือนกันนักปฏิบัติเราก็ดี ถ้าหมุนเข้ามาทางสมาธิทางปัญญา
 เพื่อความหลุดพ้นนี้ มันก็จะสลบไปแล้วละ มันไม่มีกำลังวังชามันอ่อนเปียกไปหมดจะว่ายังไง
 ดูเอาหัวใจเจ้าของนั้นซิ เทียบข้างหน้าข้างหลังย้อนหน้าย้อนหลังชินนักปฏิบัติ ไม่พิจารณาบ้างได้
 เรื่องอะไร หรือเห็นว่าธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นของเล่นไปแล้วหรือเวลานี้

นี่ละเครื่องทำลายวัฏจักรคือธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าหรือพระธรรมนั้นแล เป็น
 เครื่องทำลายกองจักรของวัฏจักร ให้แตกกระเด็นออกไปจากหัวใจดวงนี้พอแล้ว ไม่ต้องไป
 ทำลายที่ไหนทำลายที่หัวใจ มันมัดอยู่ที่หัวใจ มันหมุนอยู่ที่หัวใจ มันเผาอยู่ที่หัวใจ เมื่อธรรม
 โอสธได้ผ่านเข้าไปตรงนั้นพาดแตกกระจัดกระจายไปแล้วมันวุ่นเสียหมด กิเลสตัวไหนวัฏจักร
 ไหนมาหมุนในหัวใจอีกไม่มี โลงไปหมดถ้าว่าโลงก็ดี ว่าเว้งว้างก็เว้งว้างไปหมดไม่มีอะไร
 เหมือนหนึ่งว่าโลกนี้ไม่มี ไม่มีกิเลสเสียอย่างเดียวเท่านั้นเหมือนโลกไม่มี ก็เมื่อเป็นเช่นนั้น
 ทำไมจะไม่ชื่นใจได้ว่า มีกิเลสอย่างเดียวเท่านั้นเป็นภัยต่อหัวใจของโลก

เมื่อกิเลสได้มันวุ่นเสียลงไปแล้วตัวไหนมาเป็นภัยไม่เห็นมี เรื่องธาตุเรื่องขันธก็รู้ เจ็บไข้
 ได้ป่วยก็รู้ แต่มันเป็นคนละฝั่งละฝ้ามันเข้ากันไม่ได้ระหว่างจิตบริสุทธิ์แล้วกับธาตุขันธที่มีความ
 เจ็บแสบปวดร้อน เพราะมันเป็นเรื่องของสมมุติ รูปเป็นสมมุติ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ
 ก็เป็นสมมุติ เมื่อเป็นสมมุติแล้ว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็ไปตามกัน ๆ จิตที่บริสุทธิ์แล้วไปตาม
 ขันธได้ยังไง มันเป็นคนละฝั่งละฝายอยู่แล้ว

กามตณฺหา ภวตณฺหา วิภวตณฺหา นั้นหรือที่มาพัวพันและบีบบังคับหัวใจเราทุกวันนี้

ธรรมไปไหนหมด ผู้ปฏิบัติธรรมทำไมจึงหลวมเอออย่างจะเป็นจะตาย จนไม่มีราคา ราคาแล้วเป็นยังไง หรือเห็นว่าศาสนาเป็นของเล่นไปแล้วหรือเวลานี้ เห็นเป็นของจริงแต่กิเลส นั้นหรือ มันก็จริง เคยจริงมาตั้งแต่ไหนแต่ไรเหมือนกันแล้วกิเลสก็ดีธรรมก็ดี จึงเรียกว่า อริยสัจ ๆ ธรรมของจริง ๆ จริงด้วยกันแต่จริงไปคนละทาง

เราไม่ตั้งใจปฏิบัติเวลานี้จะเอาเวลาไหน โลกมันยิ่งร้อนยิ่งร้อนยิ่งจะเป็นบ้ากับเขาอยู่หรือ ถ้าเราจะเอาตัวรอดก็เอาซี ธรรมะเครื่องดับไฟมีอยู่ ถ้าไม่เอาเสียตั้งแต่บัดนี้จะเอาอะไร สิ่งเหล่านั้นเราเคยคลุกเคล้ากับมันมานานแสนนานแล้วได้ผลได้ประโยชน์อะไร ทำไมไม่เข็ดไม่หลาบ อันนี้ถ้าไม่ใช่กิเลสตัวหนึ่งจะเป็นอะไรไป ความเข็ดหลาบไม่มี มีแต่ความติดพันไปเรื่อย ๆ นี่ก็คือกิเลสตัวหนึ่ง จะให้เป็นตัวมาเหมือนช้างนั้นหรือ นั้นละกิเลสเป็นอย่างนั้นแหละ ดูเอา

ความไม่อึดไม่พอในกิเลส ความจิตจางในศีลในธรรม มีแต่เรื่องของกิเลสตีเข้าไป ๆ ทั้งนั้น ความติดพันในกิเลสก็เป็นเรื่องของกิเลสอีกทีหนึ่ง ๆ เห็นไหมมันซ้อนกันเข้าไปอย่างนั้น พูดแล้วมันสลดสังเวชจริง ๆ นะนี้ ไม่ได้พูดธรรมดาเพราะไม่ได้พูดแบบอูตรินี้นะ พูดอย่างจริงอย่างจัง มันรู้จริง ๆ จะให้ว่ายังไง เวลาไม่รู้ก็บอกไม่รู้ แล้วเวลารู้แล้วจะให้ว่ายังไง ก็นำมาสอนอย่างนี้ให้รู้เรื่องตามแถวแนวที่สอนไปนี่ก็แล้วกัน

อ้าว เราตายไปแล้วคำพูดเหล่านี้จะปลอมหรือจะจริงจะกังวานขึ้นในหัวใจนั้นจะไปไหน ขึ้นในหัวใจของเรานั้นแหละ เรื่องกลมายาของกิเลสมันละเอียดแหลมคมขนาดไหนนี้ แหม พรรณนาไม่จบนะ โนน เวลามันเข้าวงในกันโนนมันยิ่งซัดเข้าไป ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติไป ภวานามยปัญญาพูดง่าย ๆ พอขั้นภวานามยปัญญา อาศัยสิ่งสัมผัสก็ตามไม่สัมผัสก็ตาม เรื่อง ภวานามยปัญญาจะสร้างตัวเองขึ้นเอง เป็นขึ้นเอง ๆ จนกระทั่งกลายเป็นมหาสติมหาปัญญา นั้นละที่นี้จึงได้ดวงของกิเลสระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันเป็นยังไง เอามาพูดเป็นภาษาเราไม่ได้ เป็นได้เฉพาะภาษาของกิเลสกับธรรมในหัวใจของผู้เป็นนี่เท่านั้น อันนี้เคยเป็นไหมเคยมีไหม มันอยู่ในหัวใจดวงใดบ้าง ถ้ามันเป็นก็รู้เองถ้าไม่เป็นไม่รู้ คาดไม่ถูกดันเตาไม่ได้ธรรมชาติ อันนี้

นี่ละพระพุทธเจ้าท่านทรงรู้ทรงเห็นธรรมรู้เห็นด้วยวิธีรบ ด้วยวิธีต่อสู้กันแบบนี้เอง กิเลสเวลาเข้าไปละเอียดเท่าไรมันยิ่งละเอียด ๆ สติปัญญาก็ยิ่งละเอียดยิ่งตามกัน ๆ จึงได้เห็น ความสลบซับซ้อนของกิเลสว่าเก่งขนาดไหนนี้ซิ แล้วมาดูกับพวกเราเชื่อ ๆ ซ่า ๆ อย่างนี้มัน เข้ากันได้ไหมละ ไปที่ไหนก็ได้เตือนอยู่เสมอ กิริยามองเห็นผัสสะดูตาแล้ว ฟังผัสสะดูหู

แล้ว มันขัดมันแย้งกับอรรถกถาธรรม เป็นฝ่ายของกิเลสเสียทั้งหมด ๆ นี่มีแต่เรื่องเชื่อ ๆ ซ้ำ ๆ มันไม่ทันกันซี

ธรรมพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ นะ เรียกว่าตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า เอ้า ก้าวไปตามนี้เถอะไม่เป็นอย่างอื่น เราอย่าเชื่อใครเชื่อพระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอกนี้ เชื่อธรรมที่ท่านสอนไว้นี้ สงฆ์ ธรรม คจฺฉามิ เราจะเป็นผู้ทรง ได้ยินแต่ สงฆ์ ธรรม คจฺฉามิ แต่ก่อนว่าเป็นสภาวะของเรา ให้เราเห็นเป็นสภาวะของตัวเองนี่ซี สงฆ์ ธรรม คจฺฉามิ คือใคร คือเราเป็นผู้ทรงเสียเอง ให้มันเห็นอย่างนั้นซี เมื่อปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วไม่เป็นอย่างอื่น ถึงขั้นหมุนนี้ตัวเลย

เวลาล้มลุกคลุกคลานอย่างนี้ก็มีแต่กิเลสตีเอา ๆ มีแต่แพ้ ๆ ๆ หมุนเรื่อยไม่ถอย ไม่ได้แบบนี้เอาแบบนี้ ไม่ได้วิธีนี้เอาวิธีนั้น พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายส้นพันคมซึ่งเรียกว่านักรบ จึงเรียกว่านักสู้ จึงเรียกว่าปัญญา จะเอาแบบที่อ้อ ๆ เชื้อ ๆ ไม่ได้นะ ไม่ทันกับกิเลสนะ เวลาพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายส้นพันคมหลายหนหลายครั้งเข้า มันก็มีบทกิเลสผลจนได้นั้นแหละ

เพราะธรรมะผลิตขึ้นมาเรื่อย ๆ ลักเต็ยาก็เป็นหมัดขึ้นมาแหละต่อยกิเลสหายไป ๆ เมื่อเห็นกิเลสหายไปหนึ่งแล้วก็ได้หลักได้เกณฑ์แล้วที่นี้ หือ กิเลสมันก็หายไปเหมือนกันเห รอนี้กว่ามีแต่มันเอาเราหายไป เราก็เอามันหายไปเหมือนกัน ขึ้นแล้วที่นี้ต่อสู้กัน หมุนตัว ๆ เข้าไป จนกระทั่งถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ นี่เป็นหลักธรรมชาติเองนะนี่ ใครเข้ามายุ่งไม่ได้เลย เป็นหลักธรรมชาติของผู้ปฏิบัติธรรมจะเป็นขั้นในตัวเอง หมุนตัว ๆ ๆ แล้วเร่งเข้าด้วยนะ นี่ละ เรียกว่าคลี่คลายวัฏจักรวัฏจิตออกจากใจ

แต่ก่อนมันเป็นวัฏจิตกิเลสผูกมัดจิตใจของเราไว้อย่างแน่นปึ๊งเลย ที่นี้พอถึงขั้นนี้แล้ว เป็นขั้นที่คลี่คลายออกละที่นี้ หมุนออก ๆ กิเลสหมุนเข้าไปฉันใดธรรมะประเภทนี้ก็หมุนออก ฉันนั้น เป็นอัตโนมัติอยู่บนหัวใจดวงเดียวกันนั้นแหละ หมุนเข้าเรื่อยเร่งเข้าเรื่อย หมุนเรื่อยเร่งเข้าเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาเป็นธรรมจักรไปเลย เราจะมาพูดว่าวิธีต่อสู้กับกิเลสประเภทนี้ประเภทนั้นต่อสู้ยังงไรวิธีไหน พูดไม่ถูกพูดไม่ได้ แต่เป็นอยู่ในกับหัวใจของผู้รบกับกิเลสประเภทนี้ ประเภทละเอียด หมุนตัว ๆ ๆ

เมื่อขาดสะบั้นออกหมดแล้วเป็นยังงไรที่นี้ นั่นละพระพุทธเจ้าทรงอุทาน พระสาวกทั้งหลายอุทาน เช่น สุขี วัต สุขี วัต พระพุทธเจ้าอุทานก็เหมือนกัน อย่างแสดงให้เห็นเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ฟัง ญาณนุจ ปน เม ทสฺสนํ อุทปาทิ, อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ญาณความรู้แจ้งเห็นจริงและความรู้ความเห็นอันอัศจรรย์ของเราได้เกิดขึ้นแล้ว อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเรา

ไม่มีการกำเริบแล้ว อยมนุตติมาชาติ นี่เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุนพุกโว การเกิดอีกเป็นอีกเป็นภพเป็นชาติอย่างนี้อีกไม่มีแล้ว นั่นอุทานสอนเบญจวัคคีย์ทั้งหลายจะว่ายังไง

นั่นละพระพุทธเจ้าเห็นเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นประกาศบ้าง ๆ ขึ้นได้เลย เป็นของจริง ให้มันได้เห็นในหัวใจเจ้าของบ้างวิชาการปฏิบัติธรรม เพราะธรรมสตา ๆ ร้อน ๆ จริง ๆ เหมือนกับกิเลสสตา ๆ ร้อน ๆ นี่นะ กิเลสความโลภ ความโกรธ ความหลง สตา ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัยกาลนั้นสมัยนี้ คิดเมื่อไรได้เมื่อนั้นเพราะมันมีอยู่ในหัวใจแล้ว

เรื่องธรรมก็เหมือนกันคิดเมื่อไรได้เมื่อนั้นเพราะมีอยู่ในหัวใจเช่นเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าสู่อำนาจของกิเลสไม่ได้เท่านั้น เพราะฉะนั้นเราจึงต้องผลิตขึ้นมา ๆ ดัดขึ้นมาดัดขึ้นมาสู้กันเรื่อย ๆ ระหว่างธรรมกับกิเลสซึ่งอยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน ต่อไปก็สู้กันได้ซิ เมื่อสู้กันได้แล้วที่นี้เขียนไปตายให้กิเลสเป็นลำดับล้มตายเลย กิเลสประเภทนี้จะตายระยะนั้น ๆ เรื่อย ๆ เขียนไปตายให้มันเหมือนกับมันเขียนไปตายให้เราแต่ก่อน ความเพียรก็ตาย สมาธิก็ตาย ปัญญา ก็ตาย ความอุตสาหะพยายามทุกด้านทุกทางตายหมด มีแต่กิเลสพืดเอา ๆ เผาเราด้วย กุสลา ธมฺมา ด้วยความฉลาดของมัน เราตายไปเรื่อยด้วยความโง่งของเรา

ที่นี้เวลาถึงกาลของเราแล้วก็ กุสลา ธมฺมา ให้กิเลสละที่นี้ เอากิเลสให้มันอยู่ อยู่ในเงื้อมมือ ๆ เขียนไปตายให้มันเรื่อย ถึงวิมุตติหลุดพ้นได้แก่ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ดับพื้หมด เป็นยังไงที่นี้....จำ นั่นละซากของกิเลสซากสุดท้าย อวิชชาเตวฺว อเสสวราคินิโรธา สงฺขารนิโรธา เป็นชาติสุดท้าย เอวเมตสฺส เกวลสฺส ทุกฺขกฺขนุสฺส นิโรธา โหติ ดับหมดถึงเวลาดับแล้ว

เอานะเอาให้จริงให้จังนะ สตา ๆ ร้อน ๆ แท้ ๆ ธรรมะนี่นะ อยู่ที่หัวใจเหมือนอย่างทีพูดนั่นนะ เหมือนน้ำในบึงในบ่อจอกไหนมันปกคลุมอยู่บาง ๆ เท่านั้น แล้วน้ำอยู่ในนั้นมีมากเท่าไรก็มองไม่เห็น ก็มีแต่กิเลสออกหน้าออกตาออกตลาดตเลเวลานี้...จอกไหนมันอยู่ข้างบนซี นี่กิเลสมันอยู่ข้างบนหัวใจอยู่ข้างบนธรรม จึงว่าเปิดออก ๆ ด้วยความเพียรมีวิธีการต่าง ๆ ฟาดมันลงไป จนกระทั่งมันหมดจอกหมดไหนแล้วไม่ต้องถามหาละน้ำจ้ำขึ้นเลยทีเดียว นี่ก็ฉนั้นเหมือนกัน

มันกัดมันดวนเข้าเรื่อย ๆ ละนะกรรมฐานเรา ผมก็พยายามที่สุดที่จะให้หมู่เพื่อนได้ปฏิบัติตัว ได้รับความสะดวก แต่ในขณะที่เดียวกันก็จะทำยังไงมันเป็นเอง เกี่ยวข้องกับประชาชน ญาติโยมพระเณรทั้งใกล้ทั้งไกลเข้ามาเกี่ยวข้องกับผม ก็เกี่ยวข้องกับหมู่จนได้ ต้องได้ต้อนรับ ปฏิสันถารกันแล้วก็ทำให้เสียเวลาลำเวลาไป นี่ผมคิดจนเต็มหัวอกเหมือนกันแต่มันแก้ไม่ตกจะทำ

ยังไ้ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องให้มีแยกมีแยะของเรา เวลาทำอันนั้นก็ทำ หัวใจกับธรรมนี้ก็ไม่วาย ให้มีฝั่งมีฝายเอาไว้เสมออย่าเหลว ๆ ไหล ๆ ให้มีเขตมีแดน นั้นเขตเขานี้เขตเรา นั้นเรื่องนอกนี้เรื่องในให้มื้ข้อบังคับกันไว้เสมอ

อยากให้หมู่เพื่อนได้รู้นั้นซี ดังเคยพูดให้ประชาชนญาติโยมฟังก็เคยพูดแล้ว เรื่องความเป็นของจิตที่เวลาได้รู้แล้วมันเป็นอย่างนั้นนะ ดังยกตัวอย่างขึ้นมา คือให้เห็นทางสว่างอย่างเปิดเผยตามหลักความจริงที่มี อะไร ๆ มียังงใจเอาให้เห็นให้หมด เปิด ๕ นาทีเอาไว้ให้ดู....จำเวลานั้นในทางสว่างทั้งหลาย ตั้งแต่รถอเวจีขึ้นมาจนกระทั่งถึงสัตว์ทั่ว ๆ ไปที่เสวยกรรมอยู่ตามสภาพของตนในที่ทุกแห่งทุกหนไม่มีว่างนะ นี่ให้เห็นหมด จากนั้นก็ปิดก็กับอันนี้ก็เปิดทางด้านความดี เอา ที่นี้ความดีตั้งแต่พื้น ๆ ไปเรื่อย ๆ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติเรื่อยถึงนิพพานสมบัติ..จำอีกเหมือนกันอีก ๕ นาที พอปิดก็กับเท่านั้นละ หมดเวลาแล้วปิดก็กับเท่านั้น ที่นี้ยังงใจก็เรื่องความเพียรนี้เอาตายว่าเลย

ได้เห็นชัดเจนแล้วประจักษ์ตาทั้งสองอย่าง ถึงใจทั้งสองอย่างแล้ว ฝ่ายสว่างก็รถอเวจีเป็นสำคัญ ฝ่ายตึ่กนิพพานเป็นสำคัญได้เห็นประจักษ์หัวใจแล้ว จากนั้นแล้วดีไม่ดีจะสลับเป็นไรไปไปเห็นมาจ้ง ๆ นี้ แล้วความเพียรนี้ เอา เป็นก็เป็นตายก็ตายถอยไม่ได้แล้วเท่านั้นละ เราจะไปจมอยู่อย่างนี้จ้งได้ยังงใจ เพราะสิ่งที่ระหิ่ยมยืมย่องให้เห็นอยู่ก็คือนิพพาน เห็นชัด ๆ อยู่นี้เป็นยังงใจ แล้วเราจะถอยได้ยังงใจ นี้ละที่ว่าความเพียรเอาตายว่าเลย นอกนั้นไม่มีความหมายอะไรไม่มีความหมาย นอกจากกิเลสพ้ง ๆ กิเลสไม่พ้งเอาตายเข้าว่าเลย นั้นละเมื่อธรรมถึงใจเป็นอย่างนั้น

ผู้ปฏิบัติบำเพ็ญก็เหมือนกันเมื่อธรรมเข้าถึงใจแล้วดังที่กล่าวเมื่อสักครู่นี้ ได้หมุนตัวตัว ๆ เป็นอัตโนมัติเป็นหลักธรรมชาติแล้วยังงใจก็ถอยไม่ได้ มีแต่ตายเท่านั้นละ ท่านประเภทเหล่านี้ประเภทถอยไม่ได้นะที่กล่าวเหล่านี้ เมื่อก้าวเข้าไปสู่ชั้นอนาคาชิถอยไม่ได้แล้วนี้ หมุนตัว ๆ มีแต่พุง ๆ ๆ ทะลุบั้ง ที่นี้มองย้อนหลังเรื่องความเป็นของเจ้าของก็ดูแล้วรู้อแล้ว เรื่องแต่ก่อนเป็นยังงใจล้มลุกคลุกคลานมืดดำก่าตา ทำความเพียรก็งุ่มง่ามตัวมเตี้ยม แล้วกับเวลานี้เป็นยังงใจ ที่นี้มองดูโลกอีกเป็นยังงใจผู้ไม่เคยสนใจกับบรรดากับธรรมเลยก็มีมากต่อมาก ยิ่งเลวยิ่งกว่าสัตว์อีกเลยงุ่มง่ามตัวมเตี้ยมไปเป็นอะไรก็ไม่รู้ มันก็เห็นหมดละซีเมื่อมันกระจำงออกไปแล้ว

ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมมืดบอดนี่นะ ธรรมกระจำง จึงเรียกว่าโลกวิทูธรรมสว่างจ้า อาโลโก อุกพาติ สว่างจ้าอยู่อย่างนั้น ไม่ใช่ธรรมมืดบอดมาสอนโลกนี่นะ เราจะไปทำแบบมืด ๆ บอด ๆ มืดดำก่าตาอยู่เฉย ๆ ได้หรือ มันต้องจ้งต้องจ้งเอาให้เด็ดซี เป็นยังงใจก็เป็นกันเถอะเรื่องความทุกข์ความทรมานในการต่อสู้กับกิเลส กิเลสนั้นแหละทำให้เราทุกข์นะ ธรรมท่านไม่ได้มาทำให้เราทุกข์

ทำความเข้าใจมันลำบาก ลำบากซิกิเลสมันกิดมันขวาง ฟาดมันลงไปตรงนั้น นั่นละ กิเลสมันแทรกอยู่นั้นเราไม่เห็นนั้นซี ทำอะไร ๆ ก็ลำบากลำบาก ๆ ตัวลำบากลำบากมันคืออะไร คือกิเลส....เราไม่รู้จะว่าไง เมื่อเวลาจิตเปิดแล้วมันรู้กันไปหมดละซี มันไม่มีความซึ้งเกี้ยวอ่อนแอเนี่ยเมื่อถึงขั้นแล้ว เพราะว่ามันแหวกไปหมดแล้ว ตัวซึ้งเกี้ยวอ่อนแอหมดไปแล้ว ก็มีแต่จะเอาเป็นเอาตายเข้าว่าเท่านั้น

เอาละพอ

พูดท้ายเทศน์

แต่ก่อนป่าหาที่ไหนก็ได้ ๆ มาทุกวันนี้ป่าหาที่จะภาวนาก็จะไม่มี ตัดเข้ามา ๆ ไปที่ไหนก็ต้องได้มีจุดมีดอน แต่ก่อนไม่มีจุดหมายปลายทางที่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น ทุกวันนี้ต้องไปหาจุดนั้น ตรงนั้นตรงนี้ ก็คืออยู่ที่เขาเปิดโอกาสให้พระอยู่ในป่าในเขา ถวายที่ให้พระอยู่ในป่าในเขาให้พระรักษาป่า ก็คือพระรักษาป่า ผมยังวิตกคราวที่แล้วนี้สัก ๒ - ๓ ปีย้อนหลังที่เขาไล่พระออกมาจากป่า หือ จะเอาให้หมดจริง ๆ เหนือศาสนาจะหมดแล้วหรือ ถ้าไล่พระออกมาจากป่าแล้ว ศาสนาหมด มีแต่ตำราเท่านั้นละ ศาสนามรรคผลนิพพานหมดความหมาย จะทำลายศาสนาพุทธเราเดี๋ยวนี้เทียวหรือ แผลบั้งละผมใส่ผู้ใหญ่ ๆ ในกรุงเทพ คงจะไปเตือนกันถึงได้ เปลี่ยนสภาพจนกันใหม่ ความจริงแล้วศาสนาพุทธกับป่าเป็นคู่เคียงกัน แยกกันไม่ออก เพราะพระครั้งโน้นกับครั้งไหนก็อยู่ป่าตามพระโอวาทสอนไว้ทั้งนั้น

ผมเอาจริง ๆ นี้ เหมือนกับว่าเสร็จ ๆ ลื่น ๆ จะไม่มีอะไรเหลือแล้ว มรรคผลนิพพานผู้ทรงมรรคทรงผลจะหมดไปพร้อม ๆ กันเลยถ้าไล่พระออกจากป่าแล้ว เทวทัตมาจากไหนมา ขับไล่พระออกจากป่าจากเขานะว่างั้นนะเรา เพราะมันผิดนี่ ใครผิดก็ขับไล่ออกเป็นรายบุคคลซี จะขับไล่ออกหมดมันผิดนี่ นี่ละความโลกเห็นใหม่ละ ไม่ใช่กิเลสจะเป็นอะไรไป จนมองไม่เห็นศาสนาเลย ไล่พระออกจากป่าแล้วก็ไปชนไม้จากป่า พระเห็นกลัวพระจะว่าอย่างนั้นอย่างนี้ซี

ที่นำวิตกอยู่มากเวลานี้ก็คือเกลือ ผมนะวิตกมากจริง ๆ ถ้าป่าหมดเมื่อไรเกลือขึ้นละ เมืองไทยเรานี้ขึ้นได้ทุกแห่ง ๆ ถ้าเว้นก็เว้นทางภาคกลางเพราะเป็นพื้นที่ของทะเลอยู่แล้ว อันนี้ยังงี้ก็ขึ้นได้เกลือ มันอยู่ได้ พอแห้งข้างบนนี้เกลือก็ขึ้น ๆ พอเกลือขึ้นที่นี้ทำอะไรไม่ได้นะ ที่ทุ่งไร่ทุ่งนาเรามีก็เพราะมีน้ำไหลผ่านมาอยู่เรื่อย น้ำก็เพราะมีป่าน้ำซี ไม่มีป่าน้ำก็ไม่ไหล ไม่ไหลผ่านมันก็กลายเป็นทุ่งเกลือไปหมดแหละจะว่าไง เขาทำนาเกลือ ๆ ที่ไหนเขาทำได้หมดเพราะไม่อดนี้เกลือ

ถ้าหากไม่สงวนป่าเอาไว้เพื่อเป็นที่ชุ่มเย็นให้น้ำได้มีแล้วก็ไหลผ่านมาหล่อเลี้ยงแผ่นดินไว้ เกลือก็จะขึ้น เพราะเกลือมันกลัวน้ำเท่านั้นแหละ เห็นไหมเงาะในวัดเรานี้ไปโดนภูเขาเกลือ

อยู่ใต้ดิน ที่ซื้อป่าไว้มาก ๆ ก็เพื่อความสะดวกของพระเจ้าเราจะทำกรรมฐานทางโน้นได้มาก ทางนี้ต่อไปถ้ามีเงินเขาจะขายเราก็จะซื้อไว้หมดนั่นแหละ ให้เป็นป่าตามเดิม ซื้อไว้ให้เป็นป่าตามเดิม นี่เห็นใหม่บ้านจะไม่มีทำอะไรทำนา แต่ก่อนไม่เคยมีนะ เห็นแล้วนี่ แต่ตงหนาแน่นอยู่นี่มันท่วม ๆ มองไปทุ่งนาข้าวเปรี้ยะ ๆ ที่นี้พอป่าหมดแล้วเป็นยังงี้ ก็อย่างนี้แล้วให้เห็นประจักษ์ อยู่นี้จะว่าไง จะทำอะไรทำนาก็จะไม่ได้ทำ แห่งผาก ๆ

นี่เขาได้เห็นชัดเจน พวกที่อยู่ทางฝั่งแม่น้ำโขงเขาเชื่ออย่างฝังใจเลยเขาเห็นประจักษ์ ผนตมมองเห็นเม็ดผนอยู่ทางฝั่งนั้นแต่ไม่มาทางฝั่งเรา ตกเห็นเม็ดผนอยู่ช้า ๆ ๆ ก็มันเป็นดงทั้งหมดนี้ทางนั้น ผนตมดีเหลือเกินทางโน้น ที่อยู่ใกล้พอลมพัดมาก็พอได้อาศัยบ้าง มันต่างกัน อย่างนั้นนะมีป่ากับไม่มีป่า หมดเข้า ๆ เมืองไทยเราจะไม่มีป่าเหลือ จะเป็นทะเลเกลือแล้ว โห ถ้าเป็นทะเลเกลือเก่งกว่าทะเลทรายอีกนะ นี่ว่ากันว่าจะเป็นทะเลทราย ทะเลทรายตายอะไรมัน จะเป็นทะเลเกลือเรากันได้จิง ๆ เกลือจะขึ้นอย่างทันทีเลย มันมีอยู่ทุกแห่งทุกหน

เห็นใหม่ต้นไม้อยู่ตามท้องนาปลายกุดปลายดวันเข้ามาแล้วเห็นใหม่ นั่นละเกลือข้างล่างมันขึ้นแล้วนะนั่น รากไม้ที่มันหยั่งลงไปข้างล่างไปโดนเกลือแล้วตายจากข้างบนก็เห็นได้ชัดเจน อย่างนั้น ตามท้องนาของเขายังมีอยู่เป็นต้นสองต้นสามต้นปลายกุดปลายดวันไปหมดแล้วนะ มันไม่ได้ขึ้นแหละมีแต่จะตายเรื่อย ๆ ตามท้องนา อย่างต้นยางอยู่ฝั่งนี้ก็เหมือนกันฝั่งห้วยเราที่นี่ขนาดนี้มันจะอยู่อะไรมันจะใหญ่ยิ่งกว่านี้ต้นยางเหล่านี้ แล้วเห็นใหม่ปลายกุดปลายดวันเข้ามาแล้วมันใหญ่ไม่ได้ ข้างล่างนะซิเกลือขึ้นแล้ว รากไม้ไปโดนเกลือเข้าตายแล้ว

ถ้าไม่รีบตื่นตัวเสียตั้งแต่บัดนี้เมืองไทยจะไม่มีที่อยู่ นะ จะไม่มีที่ทำกินแหละ เกลือนี่ตัวสำคัญมากกว่า จะว่าทะเลทรายอะไร จะเอาทรายมาจากไหนมาเป็นทะเล ถ้าว่าเกลือนั้นเห็นด้วยขึ้นข้าวเปรี้ยะเลย อยู่ใต้ดินเรานี้เงาะที่ไหนน้ำเรานี้กินไม่ได้เพราะอะไร ก็เพราะเกลือนั่นเอง เงาะที่ไหนก็กินไม่ได้ ๆ ก็รู้กันอยู่แล้วนี่เกลือเต็มแผ่นดิน ยังจะปล่อยให้ น้ำท่วมไปก็เสร็จกันเท่านั้นเอง

วิตกมากจริง ๆ เรื่องเกลือ นี่ก็พูดฝากพวกลูกศิษย์เขาไปแล้ววันนี้ ให้เขาไปโฆษณากันในเมืองในกรุงเทพให้ได้ตื่นตัวกันเรื่องเกลือ ให้สงวนป่า ให้ต่างคนต่างสงวนป่า ตรงไหนที่เคยมีป่าอยู่แล้วให้มี ๆ ภูเขาใครอย่าไปแตะต้อง ที่เขาทำอยู่ทำกินแล้วก็ให้เขาทำไป ส่วนไหนที่พอเป็นป่าก็ให้มีอยู่ มันจะพอพืดพอเหวียงกันไป ถ้าไม่มีป่าจริง ๆ แล้วหมดจริง ๆ แหละ

เลิกกันละเหนื่อยแล้ว